

„In Franke bode tudi kaznoval?“

„Pred njim smo vsi enaki! Slehernemu plačuje po njegovih delih.“

„In tebe — praviš — je On privedel nazaj?... On rešil smrti in zalezovanja sovražnikov? On ti je vrnil dom? Ah...“

Solze stopijo starki v oči. Žarek božje milosti je zadel njeno dušo...

Stojmir se sklone k materi in ji začne v odgovor na vsa ta vprašanja praviti o Bogu v nebesih, ki je dober oče vsem ljudem, o njegovem Sinu, ki je iz ljubezni do nas prelil svojo kri, o življenju in plačilu po smrti... Toda bolnici so ginile moči. Razburjenje ob zopetnem sestanku s sinom in vse, kar je slišala od njega, je pospešilo smrtni boj. Pot ji je stopil na čelo in oči so ji osteklele.

„Ah!“ je vzdihnila hropeč — „moj sin, lepa je ta vera...“

„Lepa, mati, in zveličanska tudi zate, če jo sprejmeš v svoje srce... Mati, ali ljubiš v resnici svojega sina? In če ga ljubiš, ali nočeš biti nekoč z njim na večno srečna pri troedinem, pravem Bogu, v katerega verujejo krščani, verujem jaz?...“

„Sin moj“, odgovori težko bolnica — „da, srečna, s teboj večno srečna... Kjer ti, hočem biti tudi jaz — Tvoj Bog — je moj Bog. — Ah! Upam, da tudi mene —

ne bode zavrzel — ker sem toliko — toliko trpela — —“

Stojmiru je od veselja zaplalo v prsih srcé. Opazil pa je, da se bliža materi smrtna ura. Hitel je torej iz sobe in zajel s posodo bistre vode iz jezera.

Prišedšega nazaj, zadene že gasneči pogled materin.

„Mati“, zapraša tiho in se sklone nadnjo — „ali veruješ, kar nam govori vera krščanska?“...

„Verujem“ — jekne Branka.

„Ali hočeš, da te v smrti prerodi krst k boljšemu življenju?“

„Ho — čem“ —

In sin vlije materi na razbeljeno glavo vode življenja, govoreč svete besede — — — — —

Nezavest je objela Branki duha. A še v omotici ji je igral veder smehljaj na obrazu, in nebeški mir je bil razlit na njem...

Neizprosna smrt je ugrabila svojo žrtev. A pri vsej bridkosti, katero mu je zbudila izguba matere, pri vsej nesreči, katero je občutil sredi razdejanega domovja, pri vsej revi in bedi, ki ga je zadela, se je zdelo Stojmiru, kakor bi nevidni, dobri duhovi plaval po sobi troseč upanje in tolažbo —

(Konec.)

Filistrom.

O, vi je ne čutite
te večno-mlade
nebeške hčerke —
pómladi!

Vi v prsih slutite
že novo zimo:
kožuhov bi radi,
in vaši možgani
rodé sibirski lišaj...

Vi čakate, čakate,
da brstje in cvetje
iz aktov vam vstane...

A mi, kar nas je,
ki smo mladih src:
kadar vesna cvetè,
mi jo porabimo,
vse drugo zabimo,
ko vesna cvetè!

Jož. Bekš.